

нуждавахми се да припознаемъ, че католическото учене само може да одържи на критиката, и още че въ основата на католическото общество се намирахъ една догма и единъ мораль съсъ най голѣмата чистота, а нѣ тия глупави софизми, които е родило човѣшкото невѣжество.

« И ако се завърняхми пакъ у свѣтътъ, чрѣзь едно благополучие, което е малко за надѣване, казуваше Оробони, ще бждемъ ли толкосъ слаби за да не исповѣдуваме Евангелието, за да ни е страхъ да се показуваме че еми донесли отъ тъмница една душа прѣродена, и която отъ слабостъ е станжала по-яка у вѣрата си?»

« — Драгий ми Оробони, казвахъ му азъ, познавамъ ти отговорътъ по питанъето, и моятъ е съобразенъ съсъ твоятъ. Най голѣмата слабостъ е да се сѣпнувашъ отъ сжденията на другиго, когато си убѣденъ, че тѣ сж лоши. Не вѣрувамъ, че нити ти, нити азъ ще имами нѣкога тая слабостъ. »

Съсъ туй откриване на сърдцата си, направихъ една погрѣшка. Бѣхъ се заклелъ прѣдъ Юлиена да не расказувамъ никога никому, като му откриѣхъ истинското име, за сношенията, които сж сжществували помѣжду ни. Азъ ги повѣрихъ на Оробони, като му казахъ: «На свѣтътъ никога нѣщо подобно не щѣше да излѣзе отъ устата ми; нѣ ний еми тука у гробътъ, и когато билиа излѣзешъ отъ тука, знамъ, че не ме е страхъ отъ тебе.»

Тая честна душа мълчеше.

« Защо, рекохъ му азъ, не ми отговаряшъ?»

Най послѣ, той хванж да ме гълчи, дѣто сжмъ му обадилъ една тайна. Укорътъ му бѣше праведенъ. Никое приятелство, колкото и да е искрено, колко-